

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 257/04-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Štrba, so sídlom v Š., zastúpeného advokátom JUDr. D. M., P., ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 54/03 z 26. júna 2003, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Štrba o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2003 doručená sťažnosť Poľnohospodárskeho družstva Štrba, so sídlom

v Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 54/03 z 26. júna 2003.

Skutkový stav, ktorý bol príčinou podania sťažnosti ústavnému súdu, je v sťažnosti opísaný takto:

«Sťažovateľ sa dovolaním zo dňa 27. 08. 2002 domáhal zrušenia uznesenia KS Prešov zo dňa 04. 06. 2002 č. k. 3 Co 381/01-175 z dôvodu § 237 písm. f) O. s. p. na tom skutkovom základe, že krajský súd konal a rozhodol o jeho odvolaní vo veci samej (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR...) bez nariadenia pojednávania a teda v neprítomnosti sťažovateľa (vo vtedajšom postavení žalovaného) tak, že zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, hoci neboli splnené podmienky na konanie a rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a teda v neprítomnosti odvolateľa podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a preto týmto postupom bola odvolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, čo je dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 26. 06. 2003 č. k. 3 Cdo 54/03 odmietol bez nariadenia pojednávania dovolanie sťažovateľa proti tomuto uzneseniu KS Prešov zo 04. 06. 2002 č. k. 3 Co 381/01-175 a zaviazal ho zaplatiť trovy konania právnej zástupkyňi žalobcu JUDr. L.

Z odôvodnenia tohoto uznesenia vyplýva, že NS SR takto rozhodol preto, lebo podľa jeho názoru toto dovolanie je neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p.

K tomuto právnomu posúdeniu veci dospel NS SR, podľa odôvodnenia svojho uznesenia na tom základe, že údajne KS PO bol oprávnený konať a rozhodnúť o tomto odvolaní bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. e), § 221 ods. 1 O. s. p.

preto, lebo prvostupňový súd nepostupoval v zhode s predchádzajúcim právnym názorom odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení. Dodal, že formulácia ustanovenia § 221 ods. 1 O. s. p. umožňuje záver, že presný okruh podmienok, kedy odvolací súd zruší neobsahuje, čo potvrdzuje najmä znenie jeho druhej vety, v ktorej sa uvádza, že „najmä ho zruší“. Z toho dovolací súd vyvodil záver, že zrušiť bez nariadenia pojednávania môže odvolací súd aj z iných dôvodov ako sú uvedené v ustanovení § 221 ods. 1 písm. a) až d) O. s. p. a teda aj z dôvodu nedodržania predchádzajúceho právneho názoru odvolacieho súdu. Dovolacie rozhodnutie obsahuje aj konštatáciu, že k dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý ho navrhol ako neprípustné odmietnuť. Ani toto vyjadrenie žalobcu k dovolaniu žalovaného nám nebolo doručené a preto nevieme prečo ho považoval žalobca za neprípustné a žiadal ho odmietnuť a teda aj týmto nám bola odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a dôkazom protistrany, a to za situácie, keď si tieto NS SR v celom rozsahu osvojil a dovolanie zamietol.»

Sťažovateľ nesúhlasí s argumentáciou uvedenou v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, podľa ktorej „aj zrušenie prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom pre nedodržanie predchádzajúceho záväzného právneho názoru spadá pod režim § 221 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 214 ods. 1 písm. e) O. s. p.“, a tvrdí, že v danej veci o takýto prípad nešlo. Poukazuje pritom na skutočnosť, že prvostupňový súd po zrušujúcom uznesení krajského súdu doplnil dokazovanie a na základe „nových dôkazov, ktoré neboli známe krajskému súdu, keď dával prvostupňovému súdu záväzný pokyn, došlo k zmene skutkového stavu spočívajúceho v tom, že bolo preukázané, že o žalobcovom nároku o náhradu mzdy, ktorý uplatňuje aj v tomto konaní, už bolo právoplatne rozhodnuté, a preto je tu prekážka res iudicata“. V nadväznosti na to sťažovateľ tvrdí, že „Zmena skutkového stavu na základe doplneného dokazovania po vyslovení tohto právneho názoru totiž spôsobila, že záväznosť tohto právneho názoru zanikla“.

Podľa sťažovateľa „Zistenie prekážky res iudicata po doplnenom dokazovaní je taká zmena skutkového stavu po zrušujúcom uznesení, ktorý odvolací súd nemôže ignorovať a napísať tak, ako to uviedol Krajský súd v Prešove v tejto veci, t. j. že nedošlo k zmene

skutkového stavu, pretože nebol vykonaný žiaden relevantný dôkaz, ktorý by zmenil predchádzajúci skutkový stav“.

Sťažovateľ vidí pochybenie zo strany dovolacieho súdu aj v tom, že sa vôbec nevysporiadal s otázkou, či skutočne prvostupňový súd dodržal alebo nedodržel záväzný právny názor Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ale si bez akéhokoľvek odôvodnenia osvojil jeho právny názor. Ďalej poukazuje na vecný dopad tvrdeného nezákonného postupu krajského súdu, ako aj dovolacieho súdu, a to ten, „že pri existencii *res iudicata*, t. j. preukázanej situácii, že o uplatnenom nároku na náhradu mzdy už bolo právoplatne rozhodnuté, sa vlastne o tomto nároku podľa pokynov krajského súdu bude rozhodovať znova. Tým je porušená zásada právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy SR“.

Sťažovateľ v závere upriamuje pozornosť na personálne prepojenie právnej zástupkyne žalobcu v predmetnom konaní so sudcom najvyššieho súdu, ktorý je jej manželom, a v nadväznosti na to vyslovuje názor o možnom ovplyvňovaní priebehu konania z jeho strany a dodáva, že ako krajský súd, tak aj najvyšší súd sa v podstatnej časti nevysporiadali s jeho argumentáciou, v čom vidí porušenie práv na spravodlivé súdne konanie a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyniesol tento nález:

„Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme, aby Ústavný súd SR zrušil uznesenie NS SR zo dňa 26. 06. 2003, č. k. 3 Cdo 54/03, vrátil mu vec na ďalšie konanie a vyslovil, že týmto uznesením došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa daných mu v čl. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 Európskeho dohovoru pre ľudské práva.“

2. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti vyjadril predseda najvyššieho súdu podaním č. k. KP 9/03-43 zo 7. novembra 2003, ktorý sa nestotožnil so skutkovým stavom veci opísaným

sťažovateľom ani s jeho argumentáciou, ktorá ho viedla k podaniu sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a navrhol, aby ústavný súd „sťažnosti nevyhovel“.

K stanovisku najvyššieho súdu sa vyjadril právny zástupca sťažovateľa podaním z 22. júna 2004. Tvrdil v ňom, že najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými argumentmi sťažnosti, resp. že ich obišiel. Na dôvodoch svojej sťažnosti, ktoré opäť podrobne rozviedol, v celom rozsahu zotrval.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade najvyššieho súdu, a označenými základnými právami nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o ich možnom porušení.

4. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že mu najvyšší súd uznesením, proti ktorému smeruje táto sťažnosť, odňal jeho základné právo, aby jeho vec bola prejednaná v jeho

prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom. Tým došlo podľa sťažovateľa k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy.

V zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala (...) v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že účastníkovi súdneho konania sa umožňuje právo na spravodlivé a verejné vypočutie, čo značí, že spravidla musí mať právo prezentovať svoje tvrdenia v ústnej forme pred súdom na pojednávaní, ktoré sa koná verejne. To neznamena, že ústne pojednávanie sa musí uskutočniť vo všetkých štádiách súdneho konania, resp. že sa vždy musí nariaďovať pojednávanie vo veci účastníka súdneho konania (napr. F. c. Š., Sériá A, č. 238-A, s. 10 – 11, § 21 – 22).

Z obsahu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 54/03 z 26. júna 2003 a z predložených písomných príloh k sťažnosti vyplýva, že ním v dovolacom konaní v zmysle § 243a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) bez nariadenia pojednávania odmietol dovolanie sťažovateľa (žalovaného) ako neprípustné. Ako je zrejmé z jeho postupu a napadnutého uznesenia, najvyšší súd rozhodol bez toho, aby nariadil dokazovanie alebo jeho opakovanie. Dovolací súd nevykonáva dokazovanie, ale vykonáva preskúmanie, pričom predmetom preskúmania je právny rozbor rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak sa nevykonáva dokazovanie, niet ani dôkazov, ku ktorým by sa bolo možné vyjadrovať. Dovolací súd preto v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy a citovaným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku konal a rozhodoval tak, ako mu umožňoval zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Ústavný súd súčasne pripomína, že dovolací súd nevykonal ani žiaden úkon, z ktorého by bol účastník konania (sťažovateľ) vylúčený, a tak mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a preto nemožno reálne predpokladať, že by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné dôjsť k záveru o porušení obsahu základného práva na prerokovanie veci sťažovateľa v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd podotýka, že z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva pre dovolací súd povinnosť doručovať vyjadrenie k dovolaniu protistrane v dovolacom konaní, najmä ak toto vyjadrenie neobsahuje také skutočnosti, ktorými by ovplyvnilo obsah dovolacieho konania.

Vzhľadom na tieto skutočnosti dospel ústavný súd k názoru, že v danej veci niet žiadnej príčinnej súvislosti medzi uvedeným základným právom a namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

5. Ďalšie porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v tom, že sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s podstatnou časťou jeho argumentácie, čím malo dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej.

Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zaväzuje čl. 6 ods. 1 dohovoru súd odôvodniť svoje rozhodnutia, čo však nemožno chápať tak, že sa vyžaduje,

aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci R. T. proti Š. z 9. decembra 1994, séria A, č. 288, s. 20, § 61).

Ústavný súd sa preto zamerlal na preskúmanie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu iba so zreteľom na uvedené hľadiská.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 54/03 z 26. júna 2003, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu zo 4. júna 2002 sp. zn. 3 Co 383/01 a zaviazal sťažovateľa na úhradu trov dovolacieho konania, je zrejmé, že najvyšší súd skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, pričom zistil, že: *«Obsah spisu potvrdzuje, že súd prvého stupňa, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, v ďalšom nepostupoval v zhode s právnym názorom odvolacieho súdu (ktorým bol viazaný - 226 O. s. p.) a nevykonal žiaden dôkaz, aby zistil výšku žalobcovho nároku na náhradu škody, ako mu uložil odvolací súd, ale znova žalobu zamietol. Za tejto procesnej situácie nemohol odvolací súd zvoliť iný procesný postup ako v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 písm. e) O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 221 ods. 1 prvá veta O. s. p. toto rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, keďže bolo vydané spôsobom porušujúcim kogentné ustanovenie § 226 O. s. p. Treba prisvedčiť odvolaciemu súdu, že takýto postup súdu prvého stupňa nesie znaky odmietania súdu rozhodovať o uplatnených nárokoch a môže tak dôvodne vyvolávať pochybnosť o nestrannom prístupe súdu k riešeniu daného sporu. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namietal, že odvolací súd nemohol o veci rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože nebola splnená žiadna z podmienok uvedených v § 221 ods. 1 pod písm. a) - d) O. s. p., a tým mu aj odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., dovolací súd k tomuto uvádza nasledovné. V prípade, keď súd ktorého rozhodnutie bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, sa nespravoval záväzným právnym názorom súdu, ktorý jeho rozhodnutie zrušil (§ 226 O. s. p.) a dôkazy, ktoré preň zo zrušujúceho rozhodnutia vyplývali nevykonal, ale opätovne rozhodol ako v pôvodnom -zrušenom rozhodnutí, odvolací súd na základe podaného*

odvolania nemôže také rozhodnutie potvrdiť, ani zmeniť, ale musí vyvodit' zákonné dôsledky vyplývajúce z § 221 ods. 1 prvá veta O. s. p., t. j. musí ho zrušiť. Formulácia ustanovenia § 221 ods. 1 O. s. p. umožňuje záver, že presný okruh podmienok, kedy odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší, neobsahuje. To potvrdzuje znenie jeho druhej vety, v ktorej sa uvádza, že „najmä ho zruší“ a pod písm. a), b), c), d) jednotlivo konkretizuje procesné podmienky, za splnenia najmä ktorých rozhodnutie zruší. To znamená, že môžu byť dané aj iné procesné okolnosti, ktoré budú vyžadovať postup odvolacieho súdu podľa § 221 ods. 1 prvá veta O. s. p. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci odvolací súd v súlade s § 214 ods. 2 písm. e) O. s. p. nemusel nariad'ovať pojednávanie a tým ani neodňal žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., ako sa on nesprávne domnieval. So zreteľom na to, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 ani podľa § 237 O. s. p. Najvyšší súd ho ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 4 O. s. p. odmietol.»

Po oboznámení sa s obsahom predmetného uznesenia najvyššieho súdu dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Uviedol v ňom ustanovenia príslušných právnych predpisov a vysporiadal sa aj so sťažovateľovou argumentáciou, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania v dôsledku vady konania, ktorou mu ako účastníkovi predmetného konania mala byť postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré uviedol sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení sp. zn. 3 Cdo 54/03.

Podstatou námietok sťažovateľa je odlišné právne posúdenie veci najvyšším súdom oproti právnemu názoru sťažovateľa, čo sťažovateľ vníma ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu právo na spravodlivý proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred

všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite odôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04).

Vzhľadom na to ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva nič, čo by nasvedčovalo neudržateľnosti dôvodov tohto rozhodnutia, prípadne že by tieto dôvody boli svojvoľné do takej miery, že by to odôvodňovalo ich spojitosť s možným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ taktiež nepreukázal, že by došlo k takému postupu najvyššieho súdu, ktorý by nasvedčoval tomu, že konal zaujato. Tvrdenia o ovplyvňovaní sudcov najvyššieho súdu, ktorí túto vec prejednávali a rozhodovali, ostali na úrovni domnienky bez relevantných dôkazov a procesných úkonov sťažovateľa.

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon uvádza, že z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti musel odmietnuť sťažnosť taktiež v časti namietajúcej porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže tento článok ustanovuje základné princípy právneho štátu, ktoré „nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach o sťažnostiach“ (m. m. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, II. ÚS 104/04).

Ústavný súd aj bez návrhu účastníka konania prihliada na obsah tohto ustanovenia ústavy pri posudzovaní sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v kontexte s namietaním porušenia konkrétnych základných práv a slobôd, prípadne ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (II. ÚS 149/04).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodovanie o zrušení napadnutého rozhodnutia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa tou časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 54/03 z 26. júna 2003, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2004